

платіжними дорученнями – прості, зручні і гарантують швидке здійснення платежу.

Подальший напрям регулювання розвитку платіжного обороту в Україні має бути спрямований на збільшення безготівкового обороту та зниження готівкового. Головною метою насамперед має бути зростання довіри населення до банків. Також необхідно розширювати банківську діяльність стосовно поширення практики застосування у розрахунках з клієнтами векселів, чеків та акредитива.

Потреба швидких структурних та технологічних перетворень в системі безготівкових розрахунків актуальна, тому що від стану безготівкових розрахунків, своєчасного і повного надходження від платників коштів залежить стан грошового обігу,

ціноутворення, кредитні відносини, фінансовий стан підприємств і соціальний стан населення.

Сучасний стан економіки України характеризується як кризовий, оскільки в період економічної кризи порушується система безготівкових розрахунків, збільшується попит на готівку і кредити банків. Використання та удосконалення системи безготівкових розрахунків має суттєві переваги та відкриває значні перспективи в розвитку економіки України в цілому. Застосовуючи систему безготівкових розрахунків, держава звільняється від значних затрат, які необхідні для підтримки і оновлення великої маси готівки. Проте навіть сьогодні система безготівкових розрахунків стикається з великими проблемами, які потребують своєчасного вирішення

Література

1. Господарський кодекс України: Закон України від 16 січня 2003р. // Відомості Верховної Ради України. - 2003. - № 18.
2. Рорат В. Гроші на підприємстві: як організувати / В. Рорат // Журнал "Все про бухгалтерський облік" (спецвипуск) – 2011. - №280. - С. 33.
3. Новоселова Л.А. Денежные расчеты в предпринимательской деятельности. / Новоселова Л.А. // - М., 2006. - С.35.
4. Офіційний веб-сайт Національного банку України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.bank.gov.ua.

УДК 336.256

ПРИБУТОК – МЕТА ЧИ ОСНОВНИЙ ПОКАЗНИК ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Шпак К.І.– ст. 3 курсу, гр.Ф-31

Науковий керівник – Пилявець В.М. – к.е.н., ст. викладач

Брацлавський агроекономічний коледж Вінницького НАУ

У сучасних умовах, коли економіка переживає кризу і підприємства вимушені мобілізувати всі наявні внутрішні ресурси, велику роль в цьому процесі грає аналіз формування, розподілу і використання прибутку підприємств.

Прибуток займає одне з центральних місць в загальній системі вартісних інструментів і важелів ринкової економіки. Від прибутку залежить фінансове положення підприємств, рівень задоволення особистих і суспільних потреб працівників. Крім того за рахунок платежів з прибутку до бюджету формується основна частина ресурсів держави, регіональних і місцевих органів влади.

Проте прибуток є однією з найскладніших економічних категорій. Це зв'язано, перш за все, з багатоаспектною роллю прибутку в діяльності підприємства. Прибуток є і метою, і результатом, і головним засобом діяльності підприємства, рівно як і основні фонди і засоби.

З економічної точки зору, прибуток - різниця, між грошовими надходженнями і грошовими видатками; а з господарської - це різниця між майновим станом підприємства на кінець і початок звітного періоду. [2,с.117]

Великий внесок в розробку теоретичних і практичних аспектів прибутку внесли такі вчені, як Ковальов В.В., Бланк І.А., Яцюк Н.А., Чернов В.І., Шамхалов Ф.Р. та інші.

С. Ф. Покропивний розглядав прибуток як ту частину виручки, яка залишається після відшкодування всіх витрат на виробничу і комерційну діяльність підприємства. Деякі вчені вважають, що таке розуміння прибутку обмежується тільки

кількісним визначенням категорії і не розкриває її економічної природи. Тому М. Я. Коробов визначає прибуток як єдину форму грошових накопичень підприємства будь-якої форми власності. [4]

Однак, для того, щоб підприємство могло отримувати прибуток, спочатку йому потрібно внести кошти (тобто понести певні затрати) в сферу своєї діяльності(якість продукції, реклама, сучасне обладнання тощо). Тому поява прибутку безпосередньо пов'язана з появою категорії «витрати виробництва».

Прибуток - це показник, що формується на макрорівні, тому якщо підприємства реалізують свою продукцію споживачам, одержуючи за неї грошову виручку, це ще не означає одержання прибутку. Для виявлення фінансового результату необхідно зіставити виручку з витратами на виробництво продукції.

Підприємство одержує прибуток, якщо виручка перевищує собівартість; якщо виручка дорівнює собівартості, то підприємство спромоглося лише відшкодувати витрати на виробництво і реалізацію продукції, прибуток відсутній. Якщо витрати перевищують виручку, то підприємство має збиток, тобто негативний фінансовий результат. Він ставить його в скрутне фінансове становище, що не виключає і банкрутства. [2,с.116]

Роль прибутку як показника найбільш повно відображає ефективність виробництва, обсяг і якість виробленої продукції, стан продуктивності праці тощо. Отриманий підприємством прибуток може бути використаний для задоволення різноманітних потреб. Тому він є одночасно і об'єктом розподілу. Спочатку

об'єктом розподілу є держава і підприємство, внаслідок чого прибуток розподіляється на такі дві частини:

- 1) податок на прибуток;
- 2) чистий прибуток.

Податок на прибуток поступає в доходи державного бюджету. Чистий прибуток залишається в повному розпорядженні підприємства і використовується на виплату дивідендів та розширення і оновлення виробництва. [2,с.206]

У сучасних умовах господарювання держава не встановлює яких-небудь нормативів розподілу прибутку, але через порядок оподаткування прибутку підприємства стимулює витрати на відтворення виробничих і невиробничих фондів, витрати на добродійні цілі, фінансування природоохоронних заходів, витрати за змістом об'єктів і установ соціальної сфери та ін.

Прибуток розподіляється між державою, власниками підприємства і самим підприємством. Пропорції цього розподілу значною мірою впливають на ефективність діяльності підприємства як позитивно, так і негативно. Взаємини підприємств і держави з приводу прибутку будуються на основі оподаткування прибутку. Система оподаткування прибутку значно впливає на ухвалення багатьох фінансових рішень на підприємстві. [4]

На сьогодні тема впливу податку на прибуток на ефективність діяльності підприємства залишається не достатньо дослідженою проблемою. Тому в цій сфері

необхідно звернути увагу на підходи, які практикуються за кордоном.

Таким чином, на нашу думку, прибуток - це загальноекономічна категорія. Це водночас і мета і основний показник діяльності кожного підприємства. За рахунок прибутку формуються показники фінансової стійкості підприємства.

В умовах ринку підприємець вкладає капітал в ті галузі, що дають максимум прибутку. Саме тому зміст будь-якої підприємницької діяльності полягає у досягненні економічного ефекту у вигляді прибутку.

Нині в Україні спостерігається тенденція до значного зниження рівня рентабельності виробництва, що означає збитковість багатьох підприємств. У зв'язку з цим управління підприємством вимагає вдосконалення методів оцінки і прогнозування прибутку. Чим більше уваги приділяється цій економічній категорії, тим ефективніше функціонує підприємство. Усе це зумовлює необхідність дослідження сутності та теоретичних засад функціонування прибутку підприємств.

Таким чином, ми вважаємо, що важлива роль у забезпеченні всебічної інтенсифікації виробництва та підвищення його ефективності належить прибутку. Що прибуток - це все ж таки позитивний фінансовий результат діяльності будь-якого підприємства. Саме він грає одну з головних ролей в системі економічних показників і є незмінною, головною метою функціонування підприємства та основним стимулом розвитку підприємницької діяльності.

Література

1. Економічний аналіз: Навчальний посібник/ Паланюк Н.А., Петренко В.Г.–К.:Аграрна освіта,2010.–252с.
- 2.Фінанси підприємств: Навчальний посібник/ М.Я.Дем'яненко, Н.М.Левченко, В.П.Шевчик, В.М.Пилявець, С.М.Макарець/. –К.:2007.–371с.
3. Податковий кодекс України(Відомості Верховної ради України(ВРУ) 2011, №13-14,№15-16,№17,ст.112)(із змінами та доповненнями).
- 4.www.jandex.ru.

УДК 657.44:339.187.6

ПРОБЛЕМИ ОБЛІКУ ТА АНАЛІЗ ЛІЗИНГОВИХ ОПЕРАЦІЙ В УКРАЇНІ

Ващула О.В – ст. 3 курсу, гр.ОПвн-31

Науковий керівник – Ясишена В.В. – к.е.н., доцент

Вінницький навчально-науковий інститут економіки

У статті розглядається проблема розвитку, та обліку лізингових операцій в Україні. Лізингова діяльність має важливе значення як і в світовій так і у вітчизняній економіці. Актуальність розвитку лізингу в Україні є досить висока, адже провідні теоретики стверджують, що нинішня ситуація є сприятливою для його розвитку та запровадження нових ініціативних форм обліку лізингу. Досліджуючи лізинг можна стверджувати, що його історія сягає своєї давнини. Про природу лізингової угоди свого часу писав ще Аристотель (384/383 – 322 рр. до н. е.) В одному з трактатів у «Риториці» він зазначав, що багатство полягає у користуванні, а не в праві власності.

Лізингові операції є одним з найефективніших способів внутрішнього інвестування, у країнах з ринковою економікою, таких як США, Італія, Велика Британія, Німеччина. Можна сказати що лізинг – операція, за якою лізингодавець передає

лізингодержувачу право користування активом за плату на певний період.

За стандартами МСБО лізингові операції класифікуються як кредитні та обліковуються на певних рахунках. Водночас лізингові операції за формою означають передання-отримання основних засобів у користування. Однією з найпоширеніших форма надання послуг у зовнішньоекономічній діяльності.[2]

Він дуже зручний особливо для українських виробників, які не можуть самостійно придбати необхідне їм обладнання високої якості. Лізинговими операціями займаються великі фірми, банки, а також спеціалізовані лізингові компанії.

Лізингові операції здійснюються на підставі контрактів, що укладаються між суб'єктами лізингу. Найпоширенішими видами лізингу є фінансовий та оперативний.